

Hồi 1

Sơn Mộng

1.

Cửu biệt trùng phùng

Thái Bạch Sơn là đỉnh cao nhất của dãy Tần Lĩnh, đỉnh cao chọc trời, băng tuyết mãi mãi không tan, giống như một người khổng lồ đứng hiên ngang kiêu ngạo giữa đất trời.

Thiên địa tịch mịch, hơn nữa còn tịch mịch một cách kinh thiên động địa: đây là cảm giác của Thiết Thủ đối với Thái Bạch Sơn khi bước chân vào Võ Công huyện.

Khi Thiết Thủ đi qua vùng đất lạ này, gió thổi nhẹ nhẹ làm đồng lúa xào xạc, tạo nên những cơn sóng còn mềm mại hơn cả sóng biển.

Thiết Thủ đứng trước cảnh đẹp của nhân gian này, ngây người ra mất một lúc.

Năm ba đứa trẻ đang vỗ tay hát vang, có đứa cầm trong tay một con ve sầu đang kêu râm ran, có đứa dùng dây thừng, đầu kia buộc vào chân một con ếch xanh đang kêu ộp ộp, còn có con trâu lớn màu xám đang kêu ò ò chạy phía sau, vui vẻ đi qua.

Thế gian này không còn bức tranh nào đẹp hơn nữa.

Cảnh sắc nhân gian còn đẹp hơn cả tiên cảnh trong tranh.

Tiên cảnh chỉ là giấc mộng của người vẽ tranh, nhân gian mới là bức họa của người nằm mộng.

Thiết Thủ đột nhiên đưa thị tuyến ra xa dần, thì ra ngọn núi kia còn bao bọc cả một ngọn núi khác, đỉnh núi trắng toát phía xa xa, đang cúi đầu nhìn đại địa, vừa cao ngạo vừa thâm hàn, nhưng lại hòa thành một thể với trời và đất.

Thiết Thủ nhìn ngọn núi tịch mịch, trong lòng chợt nảy sinh một ý niệm kỳ dị.

Ngọn núi đó, đang vẫy gọi chàng, hơn nữa còn mang theo một cỗ sát khí hết sức nguy dị.

Kể từ lúc đó, chàng đã biết cuối cùng mình sẽ đi vào ngọn núi đó.

Lúc này, một nam một nữ bước tới phía chàng, vừa nói vừa cười, đi trên con đường ngang dọc giữa các bờ ruộng.

Người nam thì anh tuấn hiền hòa, thoát nhìn chỉ tầm ngoài ba mươi một chút, nhưng từ nhãn thần lại đầy vẻ phong sương, nét mặt lộ rõ sự mệt mỏi, hai bên tóc mai khê điểm bạc của y thì có thể đoán được tuổi tác y chắc cũng phải ngoài tứ tuần rồi, hơn nữa từ những nếp nhăn nơi giữa hai hàng lông mày của y, những người mắt cảm còn có cảm giác rằng y là một người không dễ cho mình trở nên già cỗi.

Thiết Thủ nhìn qua phía nữ tử, cảm giác đầu tiên là nàng giống như một con chim nhỏ đang nép mình, ấn tượng thứ hai là nàng đẹp một cách lạ thường, nhưng trước khi nhìn rõ dung mạo của nàng, Thiết Thủ đột nhiên cảm thấy nam nhân kia dường như hơi giật mình.

Đây chỉ là một chấn động hết sức khẽ khàng của thân thể đối phương, người bình thường cho dù nhìn chăm chăm vào y, thậm chí là nắm lấy tay y cũng vị tất đã nhận ra được, nhưng Thiết Thủ thì lại cảm giác được.

Điều này khiến chàng dồn sự chú ý lên nam nhân.

Thế nhưng đôi nam nữ kia đã đi ngang qua người chàng.

Lúc Thiết Thủ quay đầu lại nhìn, thì nam tử kia cũng vừa hay quay đầu.

Sau đó trên mặt nam tử này, chợt hiện ra một biểu tình hết sức kỳ lạ, cả người y như bị ai đó dùng kim nhọn đâm cho một cái vậ, nhưng thần sắc thì như một đóa hoa nở tung ra vậ.

“Là huynh!”.

Lạ một điều là Thiết Thủ xưa nay vốn trầm tĩnh dường như cũng bị ảnh hưởng, biểu tình trên mặt không khác người đối diện là mấy.

“Là huynh?”.

Hai người đồng thanh kêu lên. Nam tử kia đột nhiên đỏ bừng mặt, xông lại gần, tung cước đá vào Thiết Thủ.

Bất kỳ ai – dù là võ lâm cao thủ, khi xuất cước đá người, phần thân trên, đặc biệt là hai vai cũng sẽ phải hơi lắc lư, hoặc giả hơi trầm xuống, nhưng khi người này xuất cước, hoàn toàn không có dấu hiệu đó, khi đối phương phát hiện y xuất cước, thì đã bị đá trúng mất rồi.

Thiết Thủ tưởng chừng như cũng không tránh nổi.

Nhưng chàng đã kịp thời trầm khủy tay xuống, hay tay giao nhau, đỡ lấy một cước của y, rồi biến chiêu như điện, vung tay ra chụp lấy chân đối phương.

Nhưng nam tử kia đã thu chân lại, giống như căn bản chưa từng động cước vậ.

Y một kích bất thành, liền lập tức nhảy lùi ra sau.

Rất nhanh, nhưng Thiết Thủ lại càng nhanh hơn.

Tay của Thiết Thủ đã tới trước ngực y.

Nam tử kia đột nhiên quay người lại.

Trong khoảnh khắc quyết định sinh tử như vậy, mà y lại để hờ cả lưng cho đối phương mặc sức công kích.

Đúng lúc chưởng của Thiết Thủ sắp vỗ trúng lưng y, thì chân của y đã như bóng quỷ, hất lên bụng chàng.

Nữ tử kia thất thanh kêu lên: “A...”.

Nhưng một chưởng của Thiết Thủ lại không hề vỗ xuống.

Một cước của nam tử cũng bất ngờ dừng lại.

Hai người đột nhiên khựng lại.

“Các người... làm gì vậy?”.

Nữ tử vẫn còn chưa hết kinh hoảng.

Đột nhiên, hai nam nhân cùng lúc cười lớn.

“Là huynh”.

“Là huynh”.

Vẫn là câu nói lúc vừa gặp nhau hai người đã thốt lên.

Hai người mừng rỡ lắc mạnh đôi vai đối phương.

“Đúng là Trang Hoài Phi, cước công quả thực lợi hại!” Thiết Thủ chân thành nói: “Vết thương ở chân huynh khỏi hẳn chưa?”.

“Tảo Húng Hội Phong Thoái Pháp của ta có tỳ vết, đúng là không giấu nổi huynh!” Nam tử cười cười vỗ mạnh lên bờ vai rộng của Thiết Thủ: “Không ngờ đỉnh đỉnh đại danh như Tử Đại Danh Bộ cũng đến nơi sơn cùng thủy tận này cho kiến cắn nữa”.

“Đừng nói những chuyện vô vị đó làm gì! Trước khi huynh xuất cước vẫn hơi nhướng mày lên một chút, đúng là không thay đổi gì!” Thiết Thủ cười cười nói: “Huynh vẫn như vậy, mãi mãi không già! Huynh nhìn ta...”.

“Huynh thì sao?” Nam tử cười khà khà nói: “Ta thì vẫn như vậy, còn huynh thì danh chấn bát phương, ai ai cũng biết rồi!”.

“Nói chuyện đó làm gì chứ?” Thiết Thủ ra vẻ không vui nói: “Huynh nhậm chức ở Vũ Công huyện...”.

“Không được uy phong như lão ca huynh, nhưng cũng có một chức phó tổng bổ đầu nha huyện để làm”. Nam tử nheo nheo mắt nói: “Nói một câu thực lòng, ta có hơi đồ kị với huynh, nhưng muốn ta bán mạng cho triều đình như huynh, thì ta thật sự không làm được!”.

“Huynh cũng biết, ta không phải vì quan lão gia...”. Thiết Thủ cười khổ phân trần.

“Đương nhiên là ta biết, bên trên huynh còn có Gia Cát tiên sinh, hơn nữa mọi chuyện huynh làm đều vì duy trì pháp kỷ, trừ bạo an lương”. Nam tử cười châm biếm nói: “Chúng ta tương giao đã mười mấy năm, lẽ nào cả điểm này mà ta cũng không biết? Đại bộ đầu lần này hồi giá quang lâm Vũ Công huyện, đại khái chắc là vì công sự đúng không?”.

“Không chỉ mình ta đến, mà cả tri thẩm hình Đỗ Tiêm, Thiểm Tây tổng hình bộ Thượng Phong Vân đều đến đây cả rồi. Không ngờ lại gặp huynh ở đây”. Thiết Thủ nói: “Ta còn phải đến Mi huyện nữa”.

“Lao giá đến lão ca của ta phải đến nơi sơn dã này, lại còn kinh động cả Thiết Diện Vô Tư Đỗ Tiêm nữa thì còn là chuyện nhỏ được hay sao?” Nam tử nói: “Dù sao thì chúng ta cũng gặp lại nhau rồi”.

“Chúng ta gặp lại nhau rồi”. Thiết Thủ vẫn có chút kích động, không nén nổi tò mò liếc mắt nhìn nữ tử: “Vị cô nương này là...”.

Ánh mắt nữ tử thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Một nữ tử yêu kiều thanh lệ, nhưng cũng rất nhu mì đáng yêu, có thể nhìn ra rằng nàng là một nữ tử có gia thế rất tốt, được nuông chiều đã quen, song lại tâm địa thiện lương, hoàn toàn không hề có tính khí của tiểu thư hách dịch.

“Là Ta cô nương, ta gọi nàng là Luyến Luyến”. Lúc Trang Hoài Phi giới thiệu nữ tử bên cạnh cho Thiết Thủ, thần tình rất thỏa mãn, cũng rất tự hào. “Tháng sau chúng ta sẽ thành thân, hi vọng huynh phá án chậm một chút, để có thể uống rượu mừng của chúng ta rồi mới đi”.

“Bất kể là phá được án hay không”. Thiết Thủ mừng thay cho bằng hữu: “Ta cũng nhất định sẽ đến uống chén rượu mừng này của hai người”.

“Hảo!” Trang Hoài Phi không nén nổi vui mừng, nói với Thiết Thủ: “Nàng là hòn ngọc trên tay của tri huyện Mi huyện Tạ Mộng Sơn Tạ đại nhân, là một nữ tử rất hiếm có... ta thật không biết mình đã tu mấy kiếp mới có được phúc phần này nữa”.

“Huynh này!” Nghe thấy tình lang tán thưởng mình trước mặt người khác, Tạ Luyến Luyến đỏ bừng mặt, thanh âm của nàng mềm mại, rất dễ nghe. “Vừa gặp mặt đã đánh nhau rồi, làm người ta sợ chết khiếp”.

“Một bộ đầu nhỏ không ngờ có thể lọt vào mắt xanh của ái nữ tri huyện đại nhân, đây đúng là chuyện hiếm có”.

Thiết Thủ thâm nhủ, nghĩ đến người hảo hữu đã nhiều năm không gặp, sau nửa đời lênh đênh, lại có được một vị hồng nhan như ý, trong lòng bất giác cũng vui lây.

“Đích thực là rất hiếm gặp...”. Trong sự cảm khái của chàng còn có đôi phần thần bí hân hữu, chỉ nghe chàng cười khẽ nói: “Thì ra là thiên kim của Tạ tri huyện... huynh yên tâm, lần này mọi người còn nhiều cơ hội gặp nhau lắm!”.

Hai nam tử mới trùng phùng sau nhiều năm xa cách nói chuyện xưa, chủ đề đặc biệt phong phú, nhưng họ cũng không bỏ quên nữ tử yêu kiều ở giữa kia. Ba người đi trên con đường dài, vừa đi vừa say sưa nói chuyện. Sau cùng Thiết Thủ phải vào trong thành, nên đã hẹn thời gian địa điểm để gặp nhau. Thiết Thủ nói nhất định sẽ đến gặp, còn Trang Hoài Phi cũng tỏ ý sẽ đợi chàng đến, rồi hai người chia tay, ai đi đường nấy.

Trang Hoài Phi và Tạ Luyến Luyến rất thân mật, cũng rất ân ái. Hai người vừa đi, vừa nghĩ đến những hạnh phúc ở phía trước.

Trên con đường nhân duyên này, tưởng chừng như họ đã không thể cùng nắm tay đi tiếp, bởi vì tri huyện Tạ Mộng Sơn đương nhiên không tán thành nữ nhi duy nhất của mình gả cho một bộ đầu bất cứ lúc nào cũng có thể “hi sinh vì công vụ”.

Mà quyền lực của Tạ Mộng Sơn thì vừa hay lại đủ lớn để ước thúc hành động của Trang Hoài Phi.

Cho đến khi Trang Hoài Phi dần dần có tiền mới thôi.

Trang Hoài Phi biết muốn cưới Tạ Luyến Luyến, thì phải có tiền, hơn nữa còn phải có rất nhiều tiền mới được. Có nhiều tiền tới mức không còn phải làm bộ đầu nữa, như vậy mới không bị Tạ tri huyện ước thúc, như vậy mới hi vọng được tôn trọng.

Sau khi Trang Hoài Phi mở cửa hiệu thứ ba và mua được bảy mảnh đất ở trong trấn, thái độ của Tạ tri huyện với y đã thay đổi hoàn toàn.

Đặc biệt là sau khi biết được Trang Hoài Phi sẽ từ bỏ chức vị ở nha huyện, y mới yên tâm để nữ nhi cùng họ Trang đi chơi phố, đồng thời biểu thị Trang Hoài Phi là “môn sinh đặc ý” của mình, tỏ ra vô cùng tín nhiệm.

Cả Tạ Luyến Luyến lẫn Trang Hoài Phi đều thâm thở phào nhẹ nhõm, nếu không thì Trang Hoài Phi sẽ phải khuyên nhủ Tạ Luyến Luyến cùng y bỏ trốn, còn Tạ Luyến

Luyện cũng chuẩn bị bỏ lại tất cả để đi theo Trang Hoài Phi, bất kể là chân trời hay góc biển.

Bọn họ thật lòng yêu nhau.

“Người đó rốt cuộc là ai vậy?”.

Tạ Luyện Luyện không hiểu biết chuyện trong võ lâm cho lắm.

“Đó là Thiết Thủ, là một bộ đầu rất có danh tiếng, được liệt danh vào Thiên Hạ Tứ Đại Danh Bộ”. Trang Hoài Phi đáp. “Tên tiểu tử này thực sự rất lợi hại! Trong Lục Phiến Môn bọn ta, y là hảo hán nhất!”.

“Thiết Thủ?” Tạ Luyện Luyện chau mày, nàng thật sự không hiểu tại sao lại có người họ “Thiết” tên “Thủ”. “Tứ Đại Danh Bộ?”.

“Đúng! Tứ Đại Danh Bộ là Lãnh Huyết, Truy Mệnh, Thiết Thủ, Vô Tình”. Trang Hoài Phi giải thích. Bốn người này tên thật là Lãnh Lăng Khí, Thôi Lược Thương, Thiết Du Hạ, Thịnh Nhai Dư, nhưng vì ngoại hiệu của họ quá nổi tiếng, cho nên những người biết tên thật của họ ngược lại không nhiều, có điều danh hiệu mà người trong giang hồ đặt cho họ, thì rất hợp với tính tình và võ nghệ của mỗi người”.

Tạ Luyện Luyện nghiêng đầu: “Vậy thì Thiết đại ca này nhất định là người thiết thạch tâm trường, tâm lang thủ lạt rồi đúng không?”.

“Ngược lại mới đúng”. Trang Hoài Phi thấy nàng đáng yêu quá, đưa tay khẽ vuốt nhẹ lên má phấn, mỉm cười nói: “Ngoại hiệu này là để hình dung đôi tay không gì không thể bẻ gãy của y, cùng với nội lực thâm hậu vô bì. Y xếp hàng thứ hai trong Tứ Đại Danh Bộ, nên người trong giang hồ hay gọi y là Thiết nhị ca hoặc nhị gia”.

Tạ Luyện Luyện nhướn miệng cười tươi như hoa: “Muội hiểu rồi, giống như người ta đều gọi huynh là Đả Thần Thoái đúng không?”.

“Thông minh!” Trang Hoài Phi vuốt vuốt mái tóc dài đen óng ả của nàng, núi ở gần, tuyết ở xa, ruộng lúa xanh xanh, bất giác trong lòng chợt dâng lên cảm giác được cùng nàng vượt qua giới hạn của sinh tử: “Ngọn núi thật đẹp”.

“Hôm nào chúng ta lên núi ngắm thử”.

“Ngắm...”.

“Ngắm hoa này, ngắm bướm này, ngắm lũ thỏ vui đùa này, còn có tuyết nữa...”. Tạ Luyện Luyện dường như phát hiện y không lắng nghe mình nói, thì giận dỗi nói: “Huynh đang nghĩ gì vậy?”.

“Ta đang nghĩ...”. Trang Hoài Phi có chút ngây ngẩn: “Nếu không phải là vụ án lớn, y sẽ không tới đây...”.

“Còn không phải hay sao? Vừa rồi y còn nói, nơi này y không thông thuộc, còn phải nhờ huynh giúp đỡ nhiều mà!” Tạ Luyến Luyến nép người vào cánh tay y nói: “Nhưng mà, chuyện này thì liên quan gì tới huynh chứ?”.

“Đúng, liên quan gì tới ta chứ! Nếu ta còn làm bộ khoái, thì chuyện này không thiếu ta được đâu!” Trang Hoài Phi cười cười: “Có điều, nói thực lòng, người này truy bắt phạm nhân thì không có gì gọi là quen hay không quen, bởi vì thế nào thì kẻ đó cũng không thoát khỏi bàn tay sắt của y...”.

“Y đến rồi” Tạ Luyến Luyến ngược mắt lên nhìn Trang Hoài Phi, nhìn đôi lông mày anh khí ngời ngời, gương mặt anh tuấn, chiếc mũi thẳng kiêu ngạo, đôi môi trầm tĩnh, khí khái ngay thẳng. “Ở đây sẽ bớt chuyện của huynh đúng không”.

“Có y ở đây, thì ta nhẹ nhõm rồi”. Trang Hoài Phi mỉm cười nói, nhưng trong mắt y lại thoáng hiện lên một vẻ ưu tư khó mà nhận thấy: “Nhưng mà, ta vẫn phải đi gặp bọn Hồng Miêu một lần mới được”.

Trang Hoài Phi là một bộ đầu kinh nghiệm phong phú.

Loại người như y, tự nhiên biết được cách giấu nỗi lo lắng vào nơi sâu thẳm trong lòng, cho dù lúc nằm mộng cũng không lộ ra ngoài.

Về điểm này thì Trang Hoài Phi đặc biệt giỏi hơn người khác.

Thế nhưng Tạ Luyến Luyến vẫn nhận ra.

Nàng không truy vấn thêm nữa.

2.

Thiết Đả Kinh Châu

Nàng chỉ hỏi về quan hệ giữa Trang Hoài Phi và Thiết Thủ.

Nàng nhận ra rằng Trang Hoài Phi và Thiết Thủ có mối giao tình rất thâm hậu.

“Huynh làm sao quen biết y vậy?”.

Tạ Luyến Luyến xưa nay ở trong khuê phòng, thêu thùa, khâu vá, trù nghệ, cầm kỳ thi họa chuyện gì cũng tinh thông, giờ lại hướng về những truyện phong vân trên chốn giang hồ, những truyền kỳ về nghĩa khí của nam nhi.

“Chúng ta?”.

Trang Hoài Phi nhớ lại chuyện cũ, cười cười rồi nhướn mày nói: “Chúng ta đúng là không đánh thì không quen nhau”.

Kỳ thực, y và Thiết Thủ không thể xem là thâm giao, nhưng lại rất có tình nghĩa.

Bởi vì bọn họ đã cùng đồng sinh cộng tử.

Cùng trải qua hoạn nạn.

Nam nữ trên giang hồ, kỳ thực chú trọng nhất cảm giác vi diệu này, cũng chính là chú trọng: cùng sinh tử, cùng hoạn nạn.

Hơn nữa cũng cùng phú quý, cùng tiến thoái. Điểm này rất quan trọng.

Chỉ có cùng trải qua những thứ đó, mọi người mới trở thành “người một nhà”, bằng không, chỉ là trư bằng cẩu hữu, đến để tham gia chút nhiệt náo mà thôi, lúc tỉnh thì cùng uống rượu nói cười, khi say thì chia tay phân tán, gọi là tẩu nhục bằng hữu cũng không có gì quá đáng.

Chỉ có cùng nhau gánh vác khó khăn hoạn nạn, liên thủ đối địch, có chuyện xảy ra thì không rời không bỏ, lúc lâm nguy không trốn không chạy, lúc huynh gặp chuyện ta là người đầu tiên đến thăm, lúc ta có chuyện vui người đầu tiên được thông báo là huynh, khi người khác mắng ta huynh còn giận hơn cả ta, khi huynh thất tình ta còn bất bình hơn cả huynh, chỉ còn lại hai lượng bạc cũng chia cho huynh dùng một nửa, lúc huynh có gia tài ức vạn cũng không quên ta, như vậy mới là bằng hữu chân chính.

Nếu như đã có bằng hữu như vậy, thì thật đáng chúc mừng. Thử hỏi trên đời này còn gì quý hơn nữa? Nếu như còn chưa có, vậy thì hãy mau mau đi tìm lấy ít nhất một người, để cho kiếp sống này của mình không phải uổng phí.

Đương nhiên giao tình của Trang Hoài Phi và Thiết Thủ chưa đến nỗi sâu đậm như vậy.

Có điều, bọn họ đã từng có hoạn nạn chi giao, hơn nữa còn là hóa địch thành bạn.

Lúc bọn họ gặp nhau, hai người đang phải đối mặt với một đám địch nhân đông hơn gấp bội.

Lúc chia tay chỉ còn lại hai người bọn họ là bằng hữu.

Đó là chuyện xảy ra vào mười hai năm trước, ở Kinh Châu Lạc Mã Địa.

Thiết Thủ đến Kinh Châu thì gặp một trận tuyết lớn.

Trang Hoài Phi thì gặp phải một trận chém giết ở Lạc Mã Địa.

Vì vậy hai người đã cùng liều mình quyết chiến một trận ở Tam Châu Trang dưới bầu trời đầy hoa tuyết.

Thiết đả Kinh Châu, lôi đả bất nhập Tam Châu.

Thiết đả Kinh Châu – ai ai cũng biết, Kinh Châu thêm hiểm địa lợi, từng là vùng đất mà binh gia tranh giành, dễ thủ khó công, danh chấn thiên hạ, nhưng còn lôi đả bất nhập Tam Châu, chính là chỉ sào huyệt của Châu thị tam huynh đệ ở vùng Lạc Mã Địa, Dương Châu.

Tam Châu, chính là chỉ ba huynh đệ Đơn Thủ Côn Châu Bính, Song Thủ Kim Tiêu Châu Toàn, và Tam Thủ Thiết Phách Quan Châu Đông Đắc.

Ba huynh đệ này ỷ thế là họ hàng xa với đại quan Vương Phủ đang đắc thế trong triều, thêm vào một thân võ công cao cường để đi cướp bóc khắp một dải Dương Châu, hiệu triệu được bốn mươi tư lục lâm hảo hán ở Kinh Châu bán mạng cho mình, gian dân cướp bóc, không chuyện ác nào là chúng không làm. Người trong bạch đạo không dám đụng tới chúng, quan phủ cũng không làm gì nổi chúng.

Có điều, về sau có một vị tri châu đại nhân tên là Hiên Viên Nhất Thất đến đây, người ngày thanh liêm chính trực, chấp pháp nghiêm minh, Tam Châu cũng không còn được đắc ý như trước nữa.

Hiên Viên Nhất Thất tuy có ý muốn trừ đi đám ác khẩu ngông cuồng này, nhưng lại khổ vì không có người nào có thể chế phục được nhân mã của bè đảng Tam Châu. Cho dù có nhân thủ trong tay, đám huynh đệ họ Châu thấy Hiên Viên Nhất Thất có ý nghiêm trị bọn chúng, liền lập tức tạm thời rút lại để tránh mũi nhọn chĩa vào, lại còn lấy danh nghĩa Tam Châu Trang quyên góp tiền chẩn tế nạn dân, phát gạo hành thiện, nếu không có chân bằng thực cớ hoặc người đứng ra làm chứng hoặc tang vật bị cướp, Hiên Viên đại nhân cũng vô phương động dụng quân lực của triều đình để trừng trị đám tặc nhân này.

Thế nhưng, vì trái núi mà Chu thị tam huynh đệ dựa vào quyền nghiêng thiên hạ, nên cho dù là vào Tam Châu Trang lục soát, cũng không ai dám chấp hành – bởi nếu như số tài vật châu báu Châu thị huynh đệ cướp về giấu ở nơi đủ bí mật, không tìm được chứng cứ, làm không tốt sẽ bị ba con sài lang này cắn lại, báo lên triều đình, kinh động đến Vương Phủ, lúc ấy thì mất quan là chuyện nhỏ, chỉ sợ cả cái mạng cũng khó mà giữ nổi!

Nhưng Hiên Viên Nhất Thất vẫn trăm phương ngàn kế tìm cách vì dân trừ hại, quyết “động” tới Tam Châu.

Một mặt ngài cầu cứu với Gia Cát tiên sinh, một mặt nhờ cả hai nhân vật giang hồ mà ngài mời đến.

Một người là lão đại trong bộ phòng đã quy ẩn giang hồ, được xưng là Lão Hồ Cầu trong Phiên Án Thập Tam Yêu, Bộc Lão Diệt.

Đây là một quái nhân. Gọi y là quái nhân, vì tính khí của y rất xấu, cũng rất quái, phong cách hành sự của y cũng quái dị, mỗi lần đi nhà xí là đi mất hai canh giờ, thập phần hưởng thụ. Thích uống rượu thì với người không biết uống, nếu y gặp phải người nào có thể uống mãi không say, thì sẽ đòi thi húp cháo, nếu đối phương húp cháo nhanh hơn y, y sẽ đòi thi nuốt bát... tóm lại, là nhất định phải thắng.

Người này rất giỏi thuật dị dung, cũng giỏi giúp người ta lật lại vụ án, hơn nữa chỉ cần tiến vào phạm vi lực soát, bất kể là vật chứng hay là con tin, tất cả đều không thể qua được pháp nhãn của y, nhất định bị y lật tung lên, tìm ra bằng được.

Con người và phong cách hành sự của y thập phần cổ quái, nhưng lại vô cùng tài cán, làm việc không bao giờ luống cuống, tra án nhiệt tình làm hết sức, quyết không làm bữa cho qua. Là một trong Phiên Án Thập Tam Yêu, y có thể nói là đã không hổ với danh hiệu này. Mọi người hay nói tác phong của y gần giống với Truy Mệnh, y cũng rất thích.

Một người khác nữa chính là Trang Hoài Phi.

Trang Hoài Phi lúc đó vẫn chưa đến trung niên.

Có điều, bất luận là lúc nào, y vẫn thập phần thanh niên anh tuấn.

Cước pháp của y cực cao, nhưng tính tình ương ngạnh, không chịu khuất phục a dua, dũng cảm lại tinh minh, vì vậy phá án rất nhiều, song chức vụ lại không cao, thăng quan chậm chạp, có điều, lại được Tri Châu Ngô đại nhân rất coi trọng, giới thiệu y cho Hiên Viên Nhất Thất, sau đó lại được Hiên Viên Nhất Thất trọng dụng.

Trang Hoài Phi lúc đó có ngoại hiệu là Đả Thần Thoái, trong giang hồ còn gọi y là Thần Đả Vô Ảnh Cước, y và lão tam trong Tứ Đại Danh Bộ, trong võ lâm được xưng tụng là Tứ Danh Cước trong Lục Phiến Môn, một Du một Lượng.

Kế hoạch của Hiên Viên Nhất Thất khi đó là: ngài muốn thanh trừ toàn bộ ác bá ở địa phương, vì vậy phải trừ diệt thế lực xấu xa của Tam Châu Trang trước.

Nhưng điều ngài lo lắng là: Tam Châu có quan lớn trong triều chống lưng, nếu không có tội chứng, sẽ khó mà khép tội cho bọn chúng, ngược lại còn tự chuốc lấy tội vào mình, thế nên không thể không cẩn thận hành sự. Hơn nữa Châu thị tam huynh đệ tuy rằng tác ác đa đoan, nhưng cũng có lúc bố thí lương thực, trong ba huynh đệ ít nhất

cũng có một người là thích làm việc thiện, rất được hảo cảm của hương dân gần đó, vạn nhất dả thảo kinh xà, giết nhầm lương dân, chỉ sợ trừ ác không xong mà lại thành gây họa.

Vì vậy phương pháp của ngài là: Hi vọng nội ngoại hô ứng, trước tiên phái người vào trong Tam Châu Trang nằm vùng, tìm ra chứng cứ, sau đó trong ngoài phối hợp, tung mả lưới bắt gọn toàn bộ lũ ác tặc.

Ý của Hiên Viên Nhất Thất là phái Trang Hoài Phi trà trộn vào trong hang ổ của tặc nhân, xưa nay y vốn tinh thông tìm vật tìm người, nhưng Bộc Lão Diệt lại giỏi thuật dị dung, vì thế nên kết quả vẫn là lão đi. Bộc Lão Diệt tuy không lập tức được Châu thị huynh đệ trọng dụng, nhưng cũng đã được coi là một viện thủ đắc lực ở vòng ngoài, có điều vẫn chưa thể tiến vào bên trong được.

Vừa hay, lúc đó Châu thị tam hùng cuối cùng cũng không nhịn nổi, nhân lúc đêm khuya đã tới cướp sạch Đông Phương Thế Gia.

Đông Phương Thế Gia giàu có địch quốc, hơn nữa lại còn thích khoe khoang của cải, vì vậy không tránh khỏi làm cho bọn cường đồ để ý, khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Thế nhưng lũ hung đồ ở Tam Châu Trang cũng đủ tâm lang thủ lạt, không những tay lên đao xuống tru sát cả mười bảy nam đinh trong Đông Phương Thế Gia, mà còn cưỡng hiếp tám người phụ nữ, bắt về Tam Châu Trang.

Hiên Viên đại nhân biết tin liền lập tức hoài nghi là do Tam Châu Trang làm ra chuyện này, hạ lệnh ngay cho Bộc Lão Diệt đi thăm dò hư thực.

Rèn sắt thì phải rèn lúc nóng, chỉ cần Bộc Lão Diệt phát hiện trong trang có kim ngân châu bảo mới cướp về và những người phụ nữ bị bắt cóc, hoặc giả một trong hai, đều có thể lập tức báo về, Hiên Viên đại nhân sẽ phái binh trực tiếp tấn công sào huyệt của bọn tặc nhân.

Bộc Lão Diệt nghĩa bất dung từ, lập tức tìm đến Tam Châu Trang.

Bọn họ ước định, sau khi Bộc Lão Diệt vào trang một canh giờ sẽ phóng pháo hoa làm hiệu, người bên ngoài sẽ xông vào bắt cả nhân chứng lẫn vật chứng.

Bộc Lão Diệt ba hoa cười cười nói đùa: “Chuyện này thì dễ, nếu sau một canh giờ mà vẫn không thấy tín hiệu, tức là ta đã nằm xuống rồi. Còn không không thì sẽ một tay xách đầu ba tên đó, một tay cầm tang vật ra gặp đại nhân và Phi lão đệ, để cùng uống rượu chúc mừng”.

Ý của y là: chỉ có thể thành công, không được thất bại, đồng thời cũng có chút khí khái chỉ cất tay cũng làm được, ứng phó được.

Có điều, Hiên Viên đại nhân cũng có chút lo lắng, ngài vừa phái Trang Hoài Phi ở bên ngoài Tam Châu Trang bố phòng, đồng thời cũng dặn dò nếu không có hiệu lệnh, không nắm chắc được bằng chứng, thì ngàn vạn lần không được khinh cử vọng động, mặt khác, lại phái người phóng ngựa đi mời danh bộ Thiết Thủ vừa mới đến châu phủ.

Thiết Thủ vừa nhận được tin, liền mau chóng đến Lạc Mã Địa. Nhưng dù chàng tận hết sở năng, lao như bay đến Lạc Mã Địa, cũng đã quá một canh giờ, biến cố ở Tam Châu Trang đã phát sinh.

Thì ra từ sau khi Bộc Lão Điệt vào trang, cả một canh giờ cũng hoàn toàn không có tín hiệu.

Lúc đó vừa hay trời lại đổ tuyết lớn.

Gió thổi mạnh.

Cường phong.

Tuyết rơi.

Càng lúc càng dày.

Trang Hoài Phi và quân sĩ ở bên ngoài đều đã nhin không nổi. Các binh sĩ thì vì lạnh giá, còn Trang Hoài Phi thì vì gấp bách cứu người.

Y thỉnh thị Hiên Viên Nhất Thất, xin được dẫn người đánh vào trong trang.

Tuyết trắng, nhưng mắt y thì đỏ lựng.

Hiên Viên Nhất Thất cũng rất nôn nóng.

Nhưng ngài không cho phép vọng động.

Ngài sợ vạn vô nhất thất, chẳng những không gì được lữ tặc khấu, mà ngược lại còn bị ba huynh đệ họ Châu cáo tố Vương Phủ, vu hãm mình lạm dụng binh quyền. Ngoài ra ngài cũng sợ rằng nếu mình dẫn quân tấn công, sẽ đẩy Bộc Lão Điệt vào hiểm cảnh, hơn nữa tính mạng của những phụ nữ bị bắt cũng khó mà giữ nổi.

Hiên Viên Nhất Thất xưa nay vốn là người quyết đoán, vậy mà trong cơn gió tuyết cuồng bạo này, nhất thời cũng không biết nên làm sao cho phải.

Khi còn trẻ, ngài từng nhậm chức ở Hàng Châu, có lần biết được phụ tử Chu Miễn lấy cớ nạp Hoa Thạch Cương cho triều đình, đã vào cướp sạch nhà lái buôn La Bật Cao, còn cưỡng dâm La phụ, liền lập tức dẫn quân tới cứu viện, do gặp phải sự phản kháng quyết liệt của lữ vây cánh họ Chu, Hiên Viên đại nhân đã giết hết lữ nha trảo đó rồi xông vào bên trong. Nhưng La Bật Cao vì bị Chu Miễn uy hiếp, lại càng sợ động đến người xưa nay vẫn luôn ủng hộ phụ tử Chu Miễn là Sái Kinh, nên chỉ đành ngậm hờn

sống trộm, không dám vạch trần tội ác của hai cha con nhà hắn. Hiên Viên Nhất Thất cứu người, cuối cùng lại thành chuốc họa, suýt chút nữa là toàn gia bị chém, may mà có Ca Thư đại nhân hết lời khuyên ngăn hoàng thượng, Hiên Viên mới may mắn thoát nạn, chỉ bị đẩy đến một vùng hoang dã khô cằn nhậm chức, trải qua một thời gian dài làm anh hùng không đất dụng võ, nhiều lần lập được kỳ công, mà vẫn vô phương thăng tiến.

May mà ngài cũng nhân chuyện này tiềm tu được một thân bản lĩnh, kết giao với không ít bằng hữu.

Chính vì có kinh nghiệm này, nên khi xử sự, Hiên Viên đại nhân cũng không tránh khỏi bị ám ảnh của quá khứ.

Hiện giờ chính là lúc ngài do dự.

Tuyết rơi rất nhanh, tình hình cũng rất khẩn cấp, không tiến công thì sẽ phải lui binh, bằng không cho dù không lạnh chết thì đấu chí cũng hoàn toàn tiêu tán, còn bị người trong Tam Châu Trang cười vào mặt nữa.

Nhưng mà, nếu như lui binh, Bộc Lão Diệt và tám phụ nữ trong Tam Châu Trang sẽ phải làm thế nào?

Còn nếu công vào, Tam Châu Trang có tòa núi chống lưng, không sợ trời chẳng sợ đất như vậy, tiến công vào liệu có phải sẽ gây ra một trường sát kiếp? Hay lại lặp lại một lần chuyện ở Hàng Châu?

Tuyết nhẹ như lông.

Trắng như lông thiên nga.

Nhưng trong mắt Hiên Viên đại nhân, cả tuyết dường như cũng biến thành màu xám xịt.

Ngài không biết phải quyết định thế nào.

Không thể quyết định thì thì sẽ mất lòng tin của thuộc hạ, nếu quyết định chậm thì có thể sẽ đặt mình và thuộc hạ vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Trí giả nghĩ đến trăm điều, nhưng cũng có khi sơ thất. Kẻ ngu sơ thất ngàn điều, nhưng cũng có một lần nói đúng.

Ngài là Hiên Viên Nhất Thất.

Ngài khó khăn lắm mới tiếp tục bước đi được trên con đường hoạn lộ này, được trọng dụng trở lại, thế nên ngài không muốn sơ thất lần nữa.

Thế nhưng nhân sinh lúc nào cũng có được có mất, cũng như cầm và bỏ vậy, có thể cầm lên thì mới được, bỏ được thì mới cầm được, không bỏ không được, không phải vậy hay sao?

3.

Thiết Thủ đấu Tam Châu

Vào lúc Hiên Viên đại nhân do dự nan quyết, thì đột nhiên Kinh Hồ giám quân Hoa Đức Lưu bị Chu Miễn ép buộc hạ lệnh cho ngài lập tức ngừng hành động, triệt thoái về doanh trại. Trước sau đã có bảy đạo cấp lệnh, người truyền lệnh liên tiếp nối nhau. Đạo mệnh lệnh cuối cùng là do đích thân phó giám ty Lôi Dụ truyền tới.

Hiên Viên đại nhân không dám chống lại quân lệnh.

Trang Hoài Phi thì bất chấp.

Một mình y xông vào Tam Châu Trang.

Hiên Viên Nhất Thất đương nhiên không nỡ nhìn y cô thân xông vào hiểm địa.

“Vậy ngài nỡ nhìn Bộc Lão Diệt cô thân không ai viện trợ sao?”.

Hiên Viên nói: “Nhưng một mình người nhập trang, cũng chẳng khác gì tự sát... một người hi sinh dù sao cũng hơn hai người cùng chết một lượt”.

“Không nhất định là tôi sẽ chết”. Trang Hoài Phi khẳng khẳng nói. “Tôi chỉ biết tôi không thể mở mắt nhìn đồng liêu và những người vô tội bị thương hại”. Nói xong, mặc kệ Hiên Viên Nhất Thất có chuẩn y hay không, y đã vượt qua gió tuyết, một mình xông thẳng vào Tam Châu Trang.

Là đánh vào.

Đúng là đánh vào trong.

Đánh ngã từng kẻ cản trở một, từng tầng từng tầng một.

“Có người xông vào trang!” Tam Châu vừa nghe tin báo, lập tức ứng biến, hạ lệnh giết không tha.

Vì vậy, Trang Hoài Phi phải đánh ngã đến tên địch nhân thứ mười một, mới có thể vào được Tam Châu Đường của Tam Châu Trang.

Nhưng trên người y đã có thêm năm sáu vết thương.

Lúc y vào trong đại đường, bên trong đã không còn nhân chứng vật chứng gì để y có thể chỉ tội ba huynh đệ cùng hung cực ác này.

Trong sảnh chỉ còn lại mình y, còn có những bức tường cao, đám địch nhân hung hãn, Bộc Lão Diệt cũng không thấy đâu.

Lão đại Chu Bính là người ôn hòa nhất: “Người đến đây làm gì?”.

“Ta đến bắt các người!” Trang Hoài Phi cao giọng nói: “Các người giết người phóng hỏa, cướp bóc hoành hành, ta phải phải bắt các người về quy án”.

Âm hiểm nhất trong ba huynh đệ là lão nhị Châu Toàn: “Đó toàn là những lời xàm ngôn do những kẻ đồ kị huynh đệ chúng ta có tiền có thế rêu rao, người có chứng cứ gì không? Làm quan muốn bắt là bắt, muốn giết là giết, vậy thì khác gì là cường đạo chứ?”.

Trang Hoài Phi nhất thời á khẩu vô ngôn, chỉ có điều máu nóng của y vẫn sôi lên sùng sục, cả bên trong lẫn bên ngoài đều như vậy.

Kẻ hung bạo nhất là Châu Đông Đắc gần giọng quát: “Được, chúng ta cho người thỏa sức tìm kiếm trong ngoài khắp nơi một lượt, nếu có bằng chứng, huynh đệ chúng ta sẽ để người bắt về nha môn, nếu không phải... ta sẽ bắt người phải phân thân vạn mảnh, đừng hòng mong sống mà rời khỏi Tam Châu Trang”.

Câu trả lời của Trang Hoài Phi là: “Được!”.

Y vừa thốt lên câu này, ai ai cũng nghĩ rằng y sẽ chết chắc, ai cũng biết rằng y sẽ chết chắc.

Bởi vì y chết là cái chắc.

Đừng nói chuyện có chứng cứ hay không có chứng cứ, chỉ riêng Đơn Thủ Côn của Châu Bính, Song Thủ Kim Tiêu của Châu Toàn, Tam Thủ Đại Phách Quan của Châu Đông Đắc còn thêm vào hơn hai mươi Sát Mã Khoái Trảm Thủ, chỉ một Trang Hoài Phi nhỏ bé thì sao có thể là đối thủ?

Hướng hồ y căn bản không thể tìm thấy tội chứng.

Tam Châu huynh đệ đều biết, có tội chứng, nhưng y căn bản không thể phát hiện.

Hơn nữa, cho dù tìm được thì cũng không có ích gì.

Bởi vì trong sảnh đường này toàn bộ đều là người của Tam Châu Trang, cho dù bọn chúng không giữ lời thì cũng chẳng ai làm gì được chúng.

Sai.

Nguyên nhân sai chính là có một người đang sai chân bước vào.

Người này mặt vuông, vai rộng, thái độ khiêm cung, kiên định và ôn hòa, nhưng lại cho người ta cảm giác chính trực, đôn hậu, có thể chịu trách nhiệm.

Người này vượt gió to, tuyết lớn và lạnh giá đến đây, nhưng vẫn hết sức ung dung nhàn nhã.

Lời nói cũng hết sức kiên định hữu lực.

Tuyết sương tan dần trên gương mặt vuông vắn của chàng, làm hai hàng lông mày hơi ẩm ướt, nhưng lại làm cho đôi mắt bên dưới càng thêm sáng, thêm uy.

Trong thời gian cực ngắn, chàng đã đánh ngã bảy cao thủ phòng vệ bên ngoài, xông thẳng vào đây.

“Sơn Đông Hưởng Mã, Sơn Tây Thái Bình, Kinh Châu Sát Mã, Thần Châu Tiên Thi”, bốn mươi tư sát tinh được hiệu xưng là Kinh Châu Sát Mã này, vừa xuất mã đã bị Hán tử và Trang Hoài Phi đánh ngã mười tám người.

Người này đi vào Tam Châu Đường trong cảnh kiếp bạt cung dương, mà tự nhiên như về nhà mình vậy, đồng thời còn cất tiếng nói như chém đinh chặt sắt: “Các người tốt nhất không nên nuốt lời”.

“Tại sao?”.

Tam Châu cười gằn tức giận, pha lẫn sự ngạc nhiên.

“Bởi vì ta không cho phép”.

“Người là cái thá gì chứ?”.

“Ta không phải cái thá gì, ta là người”.

Hán tử nói.

“Ta họ Thiết, Thiết Du Hạ”.

Tất cả giờ mới lặng người.

Thiết Du Hạ chính là danh bộ Thiết Thủ.

Thiết Thủ đến rồi.

Thiết Thủ đã tới kịp.

Hiên Viên Nhất Thất vẫn không yên tâm, tuy lãnh quân triệt thoái, nhưng trên đường đã chặn Thiết Thủ lại, nói cho chàng biết chuyện Trang Hoài Phi một mình xông vào trong Tam Châu Trang.

Sau đó ngài hỏi Thiết Thủ nên làm thế nào.

Thiết Thủ chỉ đáp: “Ta sẽ đi”.

“Chỉ hai người, có được không?”.

Thiết Thủ điềm đạm nói: “Hai người, dù sao cũng hơn một người”.

Sau đó chàng lập tức phóng đi.

Tuyết lớn gió lớn.

Gan chàng cũng lớn.

Chàng đứng cạnh Trang Hoài Phi.

Đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Sơ kiến trong hiểm nguy.

Đối mặt với họ toàn bộ đều là địch nhân, chỉ có hai người bọn họ cùng kề vai tác chiến.

Nghe thấy đối phương là Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bộ, thái độ của Châu thị huynh đệ mới có chút cẩn trọng: “Người dựa vào gì để nói như vậy?”.

“Ai ai cũng nên nói lời giữ lời”.

Thiết Thủ thản nhiên nói: “Huống hồ ta là bộ đầu, chuyện này nhất định ta phải quản”.

“Người có chứng cứ không?”.

“Ta không có”. Từ Tử Lăng lắc đầu, đưa mắt nhìn Trang Hoài Phi: “Nhưng y có”.

“Các người là bằng hữu, người chịu vì bằng hữu mạo hiểm lớn như vậy sao? Ta cũng biết thượng ty của người, chi bằng chúng ta cũng kết giao bằng hữu đi! Chúng ta đảm bảo có thể khiến người đắc lợi vô cùng đó”.

“Bằng hữu?” Thiết Thủ mỉm cười nhìn Trang Hoài Phi: “Chúng ta mới lần đầu gặp mặt”.

“Lần đầu gặp mặt?” Châu Đông Đắc cơ hồ như không dám tin vào tai mình nữa.

“Lần đầu gặp mặt người đã vì hấn mà nhúng tay vào đồng nước bẩn này sao?”.

“Y có thể mạo hiểm cứu người, bắt người”. Từ Tử Lăng cười cười nói tiếp: “Tại sao ta không thể?”.

Chàng lại vừa cười vừa tiếp lời: “Huống hồ, ta tin tưởng y. Trang thần thoái, “thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, động thủ động cước bất tội phạm” không có tội chứng nào mà y không thể tìm được”.

Châu Toàn tức giận quát lớn: “Y không có tội chứng, lại đả thương người của chúng ta. Người vì y, cũng xông vào đây, đả thương hộ viện của Tam Châu Trang, nếu các người không có chứng cứ, thì bất kể là ai, cũng đừng hòng rời khỏi cánh cổng này”.

“Đúng!” Thiết Thủ liếc mắt hỏi Trang Hoài Phi: “Trên tay huynh đã có tội chứng chưa”.

“Bây giờ thì chưa có”.

“Vẫn chưa có?” Thiết Thủ không khỏi chau mày, lăm lăm nhắc lại. “Bây giờ?”.

“Đợi một lát thì có ngay”.

Trang Hoài Phi lại bổ sung.

“Đợi một lát?”.

Thiết Thủ không hiểu y muốn nói gì.

Trang Hoài Phi nói: “Đợi ta mượn được một món đồ thì có ngay”.

“Món đồ gì?”.

Thiết Thủ hỏi.

Trang Hoài Phi cười cười không đáp.

“Đồ của ai?” Thiết Thủ lại hỏi.

Trang Hoài Phi mỉm cười nhìn chàng.

“Của ta?”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Là thứ gì vậy?”.

“Tay của huynh”.

Trang Hoài Phi nói.

Thái độ hết sức tôn trọng.

Tay của Thiết Thủ.

Đôi tay danh động thiên hạ, xưng tuyệt võ lâm, tặc nhân nghe tiếng đã khiếp đảm kinh tâm, ác nhân gặp phải thì đều thất sắc tháo chạy.

Thiết Thủ!

Sau đó Trang Hoài Phi nhỏ giọng nói khẽ vào tai Thiết Thủ một câu, rồi Thiết Thủ khẽ gật đầu.

Sau đó một chuyện hết sức bất ngờ đã xảy ra một cách hết sức bất ngờ.

Thiết Thủ đột nhiên xuất thủ.

Tường liền đổ sập xuống.

Hai chuyện này xảy ra liền một lúc, đích thực là sau khi Thiết Thủ xuất thủ, tường mới đổ xuống.

Chỉ có điều giữa hai chuyện này còn có rất nhiều xung đột, rất nhiều biến hóa.

Thiết Thủ nghe Trang Hoài Phi nói xong liền xuất thủ, chàng đột nhiên ra tay, chấn bay bảy tên Kinh Châu Sát Mã đứng trước bức tường, nhưng Chu Đông Đắc, Chu Bính và Chu Toàn cũng lập tức vây công chàng. Trang Hoài Phi cũng lập tức giải vây, phản kích. Y nghênh tiếp hết tất cả thế công, để cho Thiết Thủ có cơ hội chấn đổ bức tường ngang kia.

Tường đã đổ rồi.

Bất cứ bức tường nào rồi cũng có ngày phải sụp đổ.

Tường là một thứ ngăn cách, một thứ hạn chế, một thứ bao vây, cũng là một thứ dựa dẫm.

Ít nhất, đối với Tam Châu mà nói, thì tường giúp chúng đứng ở nơi an toàn.

Nhưng giờ thì tường đã sụp đổ.

Những thứ bên trong lộ ra trước mắt chúng nhân cùng với gạch đá và vôi vữa.

Bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cả những người đã quen nhìn cảnh máu tanh như Thiết Thủ và Trang Hoài Phi cũng đều phải hít sâu vào một hơi mới giữ được bình tĩnh.

Bên trong tường, sau đồng gạch đá, có một đồng lớn khô lâu, bạch cốt và tử thi.

Trong đó có tám phụ nữ, thân thể lỏa lồ bị đồng gạch phủ lên, tử trạng vô cùng thảm thiết, trước khi chết đều bị làm nhục, bị dày vò, cũng chưa chết được bao lâu, máu tươi còn chảy ròng ròng.

Ngoài ra còn có một nam tử, khoe mắt như muốn rách toác, miệng há lớn như muốn hô vang điều gì đó nằm bên cạnh.

Y chính là Bộc Lão Điệt.

Không ai ngờ rằng tội chúng lại nằm bên trong tường.

Ít nhất, cũng là chứng cứ sát nhân.

Tam Châu đã không còn gì để biện bạch nữa rồi.

Chu Bính lập tức hỏi: “Làm sao người biết có người chết ở bên trong?”.

Thiết Du Hạ nhìn thi thể của tám phụ nữ và Bộc Lão Diệt, nhãn thần như muốn bốc lửa: “Ta không biết, y bảo ta đẩy sập bức tường, ta nghĩ là nhất định có đạo lý gì đó, nên liền xuất thủ luôn”.

Chu Toàn nhin không được buột miệng hỏi Trang Hoài Phi: “Từ đâu mà người biết trong tường có người chết?”.

Y luôn cảm thấy “gian tế nằm vùng” không chỉ có một mình Bộc Lão Diệt.

Bọn y cũng là do có người báo tin, nên mới kịp thời trừ đi được tên gian tế này.

Trang Hoài Phi nói: “Ta cũng không biết?”.

Chu Toàn lại càng không hiểu: “Không biết sao người lại bảo y đẩy đổ tường?”.

Trang Hoài Phi lắc đầu đáp: “Ta chỉ đoán”.

“Đoán?”.

“Mũi của ta tốt, ngửi được mùi lạ. Đó là tử khí, ngoài ra trên tường có khe nứt, vôi vữa còn chưa khô, nên ta muốn thử một phen. Có điều chỉ với sức một người, đối phó được các người thì không đẩy sập tường được. May mà có Thiết huynh đến đúng lúc”.

Câu cuối cùng là Trang Hoài Phi nói với Thiết Thủ.

Những điều khác, đã không cần nói thêm làm gì nữa.

Muốn nói, thì cũng không cần dùng miệng.

Mà là dùng quyền đầu.

Hoặc cước.

Thiết Thủ đã không còn cách nào khác.

Bởi vì Chu Bính, Chu Đông Đắc và Chu Toàn đã cùng lúc xông lên, dùng côn, tiêu và Đại Phách Quan Dao.

Côn của Chu Bính rất đáng sợ.

Cây côn bằng đồng tinh luyện của y nặng tới trăm cân, vậy mà y phát côn chỉ dùng lực một cánh tay, một cánh tay còn lại, không ngừng xuất quyền, xuất chưởng, xuất chiêu, thậm chí là phóng ám khí, khiến đối phương muốn phòng bị cũng không được.

Tiêu của Chu Toàn cũng rất đáng sợ.

Y không chỉ dùng một tay phóng tiêu, mà là dùng hai tay liên tiếp phóng ra, một lượt phóng hết lại phóng tiếp một lượt, có lúc, tiêu của y có thể nối liền với nhau, biến

thành một sợi kim tiên, lúc co lúc giãn, có thể phóng cũng có thể thu, nhanh tựa du long, hiểm như độc xà, vừa là ám khí, lại vừa là vũ khí, có thể mềm lại cũng có thể cứng, lúc cương lúc nhu, khiến người ta không thể đề phòng.

Nhưng Tam Thủ Đại Phách Quan của Chu Đông Đắc mới là khủng bố nhất.

Y dùng một cây đại phách quan đao.

Đao rất mỏng, cán đao rất dài.

Lưỡi đao mềm mà sắc.

Mỗi một đao y chém ra, đều dùng song thủ ôm đao, đồng thời lắc mạnh, khiến cho lưỡi đao sắc mỏng mỗi lần chém xuống, đều ẩn hàm một lực đao khủng khiếp, lại không trầm trọng và khó biến chiêu như đại đao, khiến người ta không thể chống đỡ.

Thiết Thủ chỉ có tay không.

Chàng không có binh khí.

Binh khí của chàng chính là đôi tay.

Chàng dùng tay không độc chiến Tam Châu.

4.

Không biết chết là gì và không biết mệt mỏi

Trang Hoài Phi cũng đã xong tới hai mươi sáu tên Kinh Châu Sát Mã còn lại, quyết một trận tử chiến.

Cục diện lúc đó, Trang Hoài Phi và Thiết Du Hạ ai lo việc nấy, chuyên tâm vào việc của mình.

Thiết Thủ phụ trách đánh ngã Tam Châu.

Trang Hoài Phi đối phó hai mươi sáu tên cường đạo còn lại và mười ba mười bốn tên ác hán gia đình của Tam Châu Trang.

Thoạt nhìn thì hai người như đang quyết đấu riêng rẽ, hoàn toàn không liên quan.

Sự thực thì không phải vậy.

Trang Hoài Phi nhiều địch nhân, nhưng kỳ thực không có cường địch, y mong có thể mau chóng giải quyết địch nhân để tới giúp Thiết Thủ.

Thiết Thủ cũng vậy.

Chàng chọn mấy tên chủ hung, nhưng nhân số lại ít hơn nhiều. Chàng muốn giải quyết mấy kẻ này thật nhanh, để toàn lực giúp Trang Hoài Phi một tay.

Có điều đến cuối cùng, thì không ai phải tranh giành giúp ai nữa.

Nguyên nhân?

Bởi vì khi Thiết Thủ một chưởng đánh chết Châu Đông Đắc, một quyền đánh ngã Châu Toàn, còn Châu Bính cũng nhân loạn bỏ chạy thì Trang Hoài Phi đã giải quyết rồi.

Giải quyết gì?

Toàn bộ địch nhân đều đã bị y giải quyết.

Hai mươi mấy tên Sát Mã Khách, mười ba tên nha trảo, tổng cộng ba mươi chín người.

Tất cả đều táng mạng dưới đôi Đả Thần Cước.

Vì vậy không ai cần giúp ai nữa.

Thấy vậy, Thiết Thủ cũng không khỏi chấn động, ngây người.

Trang Hoài Phi cũng không ngờ Thiết Thủ có thể thu thập mấy tên đầu sỏ nhanh như vậy, có lẽ chính vì y không ngờ đến, thế nên lúc Châu Bính lướt qua người y, y cũng không kịp ngăn cản. Y vốn tưởng rằng Thiết Thủ sau khi giết chết Châu Đông Đắc và Châu Toàn dễ dàng như vậy, thì nhất định cũng không để Châu Bính sống sót rời khỏi Tam Châu Trang.

Có điều, thực tế, Đơn Thủ Côn Châu Bính đã giữ được mạng.

Sau khi đánh ngã địch nhân, Thiết Thủ và Trang Hoài Phi mới bắt đầu chào hỏi.

“Chào huynh!”.

“Chào huynh!”.

“Cửu ngưỡng!”.

“Người mộ đã lâu!”.

“Từ lâu đã được nghe đại danh của huynh, rất muốn được kết giao, nhưng lại khổ vì không có cơ duyên”. Thiết Thủ nói: “Không ngờ vừa gặp mặt đã được cùng huynh phá án, được thấy phong thái đối mặt với cường địch mà không hề khiếp sợ của huynh”.

“Ta? Ta chỉ là một kẻ hoàn toàn không biết chết là gì mà thôi. Trang Hoài Phi nói: “Tứ Đại Danh Bộ vì dân trừ hại, không cần nhìn sắc mặt của lũ cầu quan, không cần để

ý đến triều đình bao biện, không cần tiền, không cần quyền thế, bách tính người người đều trầm trồ ngợi khen, người trong nghề chúng ta ai ai cũng ngưỡng mộ. Hôm nay tại hạ được gặp người can đảm nhất cũng là người ôn hòa đôn hậu nhất trong Tứ Đại Danh Bộ, trận chiến Tam Châu Trang này đúng là có chết cũng không uổng”.

“Chúng ta chỉ cầu tận lực, không biết mệt mỏi, Trang huynh quá khen rồi”. Thiết Thủ nói: “Những chuyện chúng ta có thể làm, Trang huynh cũng có thể làm, hơn nữa còn có thể làm xuất sắc hơn, tam sư đệ Truy Mệnh của ta xưa nay luôn rất tán thưởng Đả Thần Thoái Pháp của huynh đó”.

Trang Hoài Phi cười khổ: “Chúng ta dù sao cũng có điểm bất đồng, thành tựu của các vị cao, căn cơ dày, danh động thiên hạ, có đại nhân vật ở trên chống đỡ, hành sự thuận tiện, làm chuyện gì cũng dễ. Còn những kẻ như ta? Cho dù nỗ lực hơn nữa, cũng vẫn phải nhìn sắc mặt người khác, quá nhiều sẽ bị người ta oán, quá kỹ sẽ bị người ta giận, quá độ sẽ rước họa sát thân, chỉ có thể làm hòa thương ngày nào gõ chuông ngày ấy, tận hết khả năng làm một số chuyện nên làm mà thôi! Tính tình của ta, nếu không phải có Hiên Viên đại nhân, Nhu Dục cư sĩ lên tiếng nói giúp, bát cơm công môn này e là sớm đã bị hất đổ từ lâu rồi”.

Thiết Thủ ngó nhíp ngón tay nói: “Có thể làm những chuyện nên làm, như vậy đã xứng là đại trượng phu rồi! Trang huynh thân tại giang hồ, tra án gặp nhiều trắc trở, nhưng vẫn có thể kiên trì chúc trách, vì dân thỉnh mệnh, trừ cường giúp nhược, đây mới là đáng quý. Chúng ta thân tại miếu đường, nhìn thì có vẻ làm được chuyện, kỳ thực lại càng khó khăn, càng dễ rước họa, động một chút là sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người, bất cứ lúc nào cũng có thể thay phôi mặt đất! Vì vậy chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, đập bằng khó khăn, sau này gặp lại sẽ dốc bầu tâm sự cho thật thống khoái”.

Trang Hoài Phi cũng cười đáp lại: “Được, chúng ta quyết định vậy đi!”.

Hai người bước ra khỏi Tam Châu Trang dưới màn mưa tuyết, không ngờ lại gặp phó giám ty Cửu Tố Phi Hoàn Lôi Dụ cùng ba mươi sáu đao thương thủ đứng sẵn bên ngoài, vừa thấy hai người bước ra, Lôi Dụ đã xách tố hoàn bước lên hỏi: “Nguyên hung đều đã đến tới cả rồi chứ?”.

Trang Hoài Phi biết rõ đây chỉ là trò kịch rẻ tiền của đám mệnh quan triều đình, lúc quyết chiến với hung đồ thì tránh sang một bên, ẩn mặt không ra, lúc có được kết quả, thì đám người này mới hiện thân lãnh công. Mỗi lần sau khi xung phong hãm trận, đập bằng phỉ đảng, đều có loại người này ra thu thập hiện trường, nên cũng chẳng lấy làm lạ, chỉ qua quýt đáp: “Đều giải quyết rồi”.

Lôi Dụ lại hỏi: “Tang vật đâu”.

“Còn chưa tìm thấy”.

Trang Hoài Phi đáp: “Đại khái chắc vẫn còn trong trang, Bộc Lão Diệt...”.

Lôi Dụ hiển nhiên chẳng hề quan tâm, trách móc nói: “Không có tang vật, sao gọi là tội chứ?”.

Thiết Thủ không nhịn được buột miệng xen vào: “Bọn chúng đã giết không ít người, tất cả đều là người vô tội, giấu thi thể trong tường, cuối cùng bị Trang huynh phát hiện”.

“Ồ, như vậy sao...”. Lôi Dụ thấy Thiết Thủ cũng đã lên tiếng, mới không tiếp tục truy cứu, chỉ gật đầu nói: “Hai vị hãy qua đây, ta có chuyện muốn bàn bạc”.

Hai người liền bước lại gần, Lôi Dụ thở vể thân thiết, mỉm cười thân bí nói: “Hai vị phá án lập công, đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng sau khi châu phủ hạ lệnh triệt binh không được tấn công Tam Châu Trang, hai vị mới xông vào như vậy, thật không khỏi làm khó cho hạ quan...”.

Thiết Thủ và Trang Hoài Phi hành khứ giang hồ đã quá quen với kiểu cách này, bèn nói: “Vụ án này chúng ta nhờ có sự lãnh đạo anh minh của Lôi đại nhân mới có thể tấu xảo góp một phần sức lực, đương nhiên công lao phải thuộc hết về ngài rồi...”.

Ngay từ đầu, hai người đã có ý định đẩy công lao về cho Lôi Dụ, nào ngờ đột nhiên họ Lôi khế lặt hữu thủ, tả thủ giật mạnh, Thiết Thủ chỉ thấy hai chân thất lại, thì đã bị xích sắt siết lấy. Trong một sát na thất thần đó, đôi tay của Trang Hoài Phi cũng bị cương hoàn giữ chặt.

Hai người đều cố gắng giật ra, nhưng đều không thoát.

Lôi Dụ cười ha hả, lùi lại phía sau nói: “Các người chết rồi, thân phận của Bộc Lão Diệt chính là do ta làm bại lộ. Tam Châu Trang mỗi lần cướp được tài vật đều phải giao nộp lên Châu Giám Sở, các người lại tuyệt đường phát tài của chúng ta. Giờ ta bắt các người một tên phế song thủ, một tên mất song cước, xem các người có thể bay đi đâu được nữa! Giết hết cho ta!”.

Ba mươi sáu đao thương thủ lập tức tràn lên, đao thương sáng ngời, như muốn phân thân Thiết Thủ và Trang Hoài Phi ra thành trăm vạn mảnh.

Thiết Thủ thấy tình hình khẩn bách, liền gượng người đứng lên, nói nhanh với Trang Hoài Phi: “xem ra, ta phải mượn song cước của huynh rồi”.

Trang Hoài Phi cũng không chút do dự nói: “ Không có song thủ của huynh, hôm nay ta cũng không thu hoạch được gì”.

Hai người toàn lực, hợp lực phản kích mãnh liệt.

Gió lớn.

Tuyết lớn.

Thiết Thủ và Trang Hoài Phi anh dũng chiến đấu trong cuồng phong và hoa tuyết đầy trời.

Hoa tuyết chưa rơi xuống đất thì vẫn là hoa tuyết, nhưng rơi xuống mặt đất, thì liền biến thành hoa máu.

Gió không còn thét gào.

Gió đang rên xiết đau thương.

Lôi Dụ mới bắt đầu đã thành công.

Một khởi đầu tốt tức là đã thành công một nửa, nhưng không có nghĩa là một nửa còn lại cũng nhất định thành công.

Nửa còn lại đối với Lôi Dụ mà nói, không chỉ là không thành công, mà còn là thất bại thảm hại.

Sớm biết như vậy, lúc Lôi Dụ động thủ ám toán, y đã khóa chặt song thủ của Thiết Thủ, giữ chặt song cước của Trang Hoài Phi rồi.

Y vốn nghĩ rằng tay của Thiết Thủ quá bá đạo, còn chân của Trang Hoài Phi thì quá thần xuất quỷ mạt, y lo lắng vạn nhất không khóa được bọn họ, mình sẽ là nạn nhân đầu tiên.

Y lại không thể một chiêu giết chết hai người, bởi vì tài vật vẫn còn chưa biết hạ lạc nơi nào, y sợ vạn nhất người chết hết, tài vật sẽ không tìm được, như vậy thì thật vô cùng đáng tiếc.

Y muốn bắt sống Thiết Thủ và Trang Hoài Phi.

Nhưng khéo quá lại hóa vụng.

Nếu đúng là y khóa tay của Thiết Thủ, chân của Trang Hoài Phi trước thì liệu có thành công không?

Cũng rất khó nói.

Muốn khóa được đôi chân đả thần của Trang Hoài Phi, đôi tay thép của Thiết Thủ, lại dễ đắc thủ như vậy hay sao?

Chính vì nghi ngại điều này, Lôi Dụ mới bỏ khó làm dễ.

Kết quả là Thiết Thủ và Trang Hoài Phi đã đồng tâm hiệp lực, Trang Hoài Phi mượn tay của Thiết Thủ, giúp y xuất thủ ngự địch.

Thiết Thủ mượn chân của Trang Hoài Phi, giúp chàng đứng vững để phản công địch thủ.

Hai người đồng tâm cự địch, kết quả là bọn họ so với Thiết Thủ và Trang Hoài Phi đơn độc càng mạnh hơn, võ công cao hơn, càng khó ứng phó hơn.

Vì vậy Lôi Dụ dường như lập tức hối hận.

Mà trước khi Lôi Dụ kịp hối hận, Trang Hoài Phi và Thiết Thủ dường như đã giải quyết xong vấn đề của mình.

Vấn đề cả bọn họ chính là địch nhân.

5.

Lúc ngộ hiểm xin cho ta đồng hành

“Có nhất thiết phải giết người không?”.

“Không, ta bị ép buộc mới giết người”.

“Giết người có phải là một chuyện vui không?”.

“Không, tuyệt đối không”. Thiết Thủ chau đôn trả lời: “Không có chuyện gì đáng ghét hơn là giết người”.

Tác giả của Võ Lâm Ký Sự Ôn Bách Nhân đã từng hỏi Thiết Thủ như vậy.

Thiết Thủ từng trả lời như trên.

“Giết người có trở thành thói quen không?”.

“Đương nhiên là không, mỗi lần giết người, ta đều nghĩ đến mùi vị lúc mình bị người khác giết thế nào”.

“Giết người có phải là một chuyện hứng thú không?”.

“Làm sao được!” Trang Hoài Phi giả khóc giả cười nói: “Giết người cũng như giết mình, tự mình ném trái mùi vị bị giết, làm sao mà hứng thú được?”.

Tri Bất Túc Sinh Ôn Bách Nhân, tác giả của Võ Lâm Ký Sự từng hỏi Trang Hoài Phi như vậy, Trang Hoài Phi cũng từng trả lời như thế.

Có điều, Tri Bất Túc Sinh không hề hỏi Thiết Thủ hay Trang Hoài Phi rằng, mùi vị khi giết Lôi Dụ thế nào?

Nếu như hỏi, câu trả lời sẽ là.

“Đó là một lần hiếm có ta cảm thấy vui vẻ khi giết người”.

“Y là một kẻ đáng giết”.

Hoặc là:

“Y là một kẻ đáng chết, ta có thể giết y, cũng là thể thiên hành đạo”.

“Vì giết y, mà ta có được hảo hữu, vì vậy giết y trở thành một hồi ức vui vẻ trong đời”.

Lôi Dụ đã chết.

Gió tuyết đầy trời, Thiết Thủ giúp Trang Hoài Phi bẻ gãy cương hoàn, Trang Hoài Phi cũng đá đoạn xích sắt cho Thiết Thủ. Hai người vừa ứng chiến, vừa giúp đối phương giải vây, thoát khốn.

Hai người kề vai tác chiến. Thiết Thủ trở thành tay của Trang Hoài Phi, Trang Hoài Phi trở thành chân của Thiết Thủ, hai người cùng chống lại cường địch.

Mưa tuyết bay đầy trời.

Trang Hoài Phi cười cười nói: “Được cùng huynh sánh vai tác chiến, thật là một chuyện vui sướng trên đời”.

Máu dính trên người, trên y phục, trên tay, trên chân họ.

Tuyết đang tan dần.

Máu đang đông lại.

Hai người gạt tuyết trên người, gạt máu trên người, có lúc cũng đưa tay, gạt cả máu và tuyết trên người đối phương xuống.

Song mục Thiết Thủ cũng sáng bừng lên, toàn thân nóng bừng: “Chỉ mong sau này được tiếp tục cùng huynh kề vai ứng địch... con đường giang hồ ngày sau, nếu như ngộ hiểm, xin hãy cho ta đồng hành”.

Trang Hoài Phi cảm thấy trong lòng ấm áp, không hiểu vì sao, giống như có một dòng Thiệu Dao Tử đang chảy vào cổ họng y vậy.

“Giang hồ phong hiểm, huynh cũng phải bảo trọng”.

Thiết Thủ nhìn y, nói một câu với cảm tình của nam tử hán, nhiệt huyết của đại trượng phu: “Vì nước mà bảo trọng lấy thân”.

Cũng không hiểu vì sao, lúc hai người chia tay, ngoại trừ cảm giác lưu luyến, trong lòng còn thấp thoáng một cảm giác kỳ lạ khác.

Cũng may là bạn, nếu là địch nhân, vậy thì thật đáng tiếc, thậm chí là sẽ di hận ngàn thu...

Liệu có một ngày nào khác hai người trở thành xa lạ, trở thành cường địch, dùng quyền cước gặp nhau hay không?

Tại sao lại có suy nghĩ ấy.

Không biết.

Có những lúc khi người ta cao hứng, sẽ nghĩ đến khoái lạc rồi sẽ qua đi, nhìn thấy một sợi dây thì nghĩ rằng mình đã mọc đuôi, cùng người yêu quấn quýt bên nhau thì nghĩ tới lão bản nướng xấu xí ở dã điểm ven đường, lúc ăn cơm thì nghĩ tới nhà xí, lúc đang nói thao thao bất tuyệt thì nghĩ tới cảnh mình bị cầm...

Không ai hiểu tại sao mình lại đột nhiên nghĩ tới những thứ đó.

Phong tuyết phong tuyết.

Mãn thiên mãn địa.

Thiết Thủ và Trang Hoài Phi chia tay.

Phong phong tuyết tuyết cuồng.

Mãn thiên mãn địa gian.

Sau này, trên con đường hành tẩu giang hồ, Thiết Thủ từng gặp Trang Hoài Phi, trong quá trình phá án, Trang Hoài Phi cũng có lần đụng phải Thiết Thủ.

Nhưng bọn họ vẫn là người đứng cùng một chiến tuyến.

Bọn họ vẫn kề vai sát cánh tử chiến với địch nhân, trân trọng lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau, tương giao mạc nghịch, người trong võ lâm mỗi khi nhắc đến Thiết Thủ cũng thường nhắc tới Trang Hoài Phi, khi nhắc tới Trang Hoài Phi cũng thường nhắc tới Thiết Thủ, xung tung là phạt thủ thần cước, trấn yêu phục ma.

Hai người cũng dần dần quen thân, lúc gặp nhau, có lúc cũng bất ngờ đột kích một quyền, đá ra một cước, đùa vui cùng đối phương, giao tình song phương càng thêm sâu đậm.

Có điều, Thiết Thủ danh tiếng ngày một lớn, địa vị càng lúc càng cao. Còn Trang Hoài Phi thì niên kỷ lớn dần, lại vì thương ty Hiên Viên Nhất Thất mấy lần bị điều độ,

nên cứ lênh đênh trên quan trường, càng đi càng xa, hai người cũng dần dần ít gặp nhau, ít có tin tức, rồi cũng ít liên lạc.

Hôm nay, hai người lại trùng phùng trên sơn đạo.

Ngọn núi đó đẹp như một giấc mộng.

Thời tiết hơi lạnh.

Vì vậy giấc mộng cũng có chút hàn khí âm u.

Nhưng máu của hai người vẫn nóng.

Hai người vẫn nhiệt thành quan hoài lẫn nhau, đến khi chia tay, đi về phía trước trong đầu vẫn còn hiện ra rất nhiều hồi ức cùng nhau sát địch, uống rượu cuồng ca thuở trước.

Nhất thời, tình cảm này tựa như trở về con đường ngày xưa đã đi, tịch mịch và cô liêu, càng đi càng khiến người ta nhớ lại hào tình và giấc mộng muốn lên đỉnh núi vào mùa đông giá tuyết ngày trước.

Sơn mộng.

Trang Hoài Phi vừa đi, vừa thao thao bất tuyệt kể những chuyện khi xưa của mình và Thiết Thủ cho Tạ Luyến Luyến nghe.

Tạ Luyến Luyến cũng rất tập trung lắng nghe y kể chuyện.

Kỳ thực, cái giang hồ phong hiểm liên miên, tranh danh đoạt lợi này và Võ Công huyện mỗi ngày đều hết sức bình an, bình phàm, an lạc của Luyến Luyến, thật khác xa nhau một trời một vực.

Vì vậy Luyến Luyến rất say mê với những câu chuyện về cuộc sống giang hồ ngạo kiếm cuồng ca, tiên y nô mã, khoái ý ân cừ mà Trang Hoài Phi kể.

Bởi vậy mà nàng rất ngưỡng mộ vị hồng nhân trong đám thủ hạ của cha mình: Trang Hoài Phi.

Bởi vì y đại biểu cho thứ truyền kỳ võ lâm, truyền thuyết giang hồ. Quá khứ của y chính là truyền thuyết. Sau lưng y là giang hồ. Lời nói của y là lời của giang hồ. Màu mắt của y có màu của giang hồ. Cả những vết thương của y cũng đại biểu cho mưa máu gió tanh, đao quang kiếm ảnh trên giang hồ.

Vì vậy y là giấc mộng giang hồ của nàng.

Rất nhiều người đều chê niên kỷ của y quá lớn, hơn nữa quan vị lại không cao, cả cô nãi nãi của nàng và bạn khuê tú Sa Lăng Thi cũng cho rằng như vậy, còn nói tuổi y đã gần bằng tuổi cha nàng rồi.

Có điều nàng không tán đồng, cũng không thích.

Ngược lại, nếu y là một người quan cao chức trọng, thì nhất định sẽ giống như cha nàng, thân bất do kỷ, a dua quyền quý, để mặc cho triều đình bày bố, cả ngày đều chỉ biết yến tiệc rượu chè, thật chẳng hứng thú chút nào.

Chính vì niên kỷ đã cao, nên mới có thể kinh lịch hết giang hồ phong sương, nhìn thấu nhân tình thế thái, nhưng vẫn giữ được trái tim hài đồng, thường trêu chọc cho nàng cười, giúp nàng hiểu được rất nhiều thế đạo nhân tâm mà trước đây nàng không thể hiểu.

Y mới không già.

Y vẫn còn tinh tráng, thể phách hơn người, đó là một mị lực của sự trưởng thành đã chín muồi, nàng rất thích.

Hiện giờ cả cô nãi nãi và Sa Lăng Thi đều không hiểu nàng, không còn ủng hộ nàng nữa.

May mà, gần đây mới có một vị khách quý.

Đó là bạn tri giao tốt nhất của nàng.

Đó là một bị bằng hữu rất hiểu tâm ý của người khác.

Trong lòng Luyến Luyến chỉ sợ rằng trên đời này không có người nào đáng thương hơn nàng.

Nhưng cũng không có ai bằng tuyệt thông minh hơn nàng.

Nàng rất thích nàng.

Nàng ấy nhất định sẽ ủng hộ nàng.

Cổ điều, gần đây nàng cũng hơi có chút lo lắng.

Bởi vì Trang Hoài Phi lúc nào cũng có vẻ thần sắc hoảng hốt, tâm sự tràn đầy.

Nàng thường nghe Trang Hoài Phi hỏi thăm bọn Hồng Miêu và Hà Nhĩ Mông: “Y đã đến chưa?” “Bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi?”.

Hồng Miêu chính là “đệ tử đắc ý” của Trang Hoài Phi, còn Hà Nhĩ Mông, ngoại hiệu Ác Nhân Ma Tử, vốn từng phạm tội trộm cướp, thông gian, đánh người bị thương, cướp của, bị bắt bỏ ngục mười mấy lần, nhưng lần nào cũng được Trang Hoài Phi bảo

lãnh, nên mới được toàn mạng, vì vậy y đối với Trang Hoài Phi thập phần cảm kích, lưu lại bên cạnh y để đền ơn.

“Y” và “bọn họ” rốt cuộc là ai? Đã xảy ra chuyện gì?

Điều Tạ Luyến Luyến lo lắng là mấy năm trước, dường như năm nào cũng có hai lần “quý khách” đến thăm.

Lần nào Trang Hoài Phi cũng tận hết tâm lực để tiếp đãi bọn họ.

Đó là hai cha con.

Bọn họ dường như có điều gì đó rất thần thần bí bí, nhưng cử chỉ thì rất đường hoàng quý phái, cả cha nàng gặp bọn họ cũng phải khiêm cung hữu lễ.

Nàng không lo lắng người cha kia, nhìn y có vẻ là người rất tinh minh, có quyền uy, nhưng biết ẩn giấu sâu vào bên trong.

Người nàng lo lắng là nữ tử kia.

Vẻ đẹp của nữ tử đó, nàng không thể nào có được.

Nữ tử ấy, bất luận là mỉm cười, nheo mắt, cũng làm người ta ngây ngất, không thể chống lại, nét đẹp đó có thể câu dẫn tất cả nam nhân trên đời, thậm chí cả nữ tử cũng bị nàng làm cho động tâm, nhưng nhưng lại không thể nào đổ kị được với nàng.

Vẻ đẹp của nàng rất khoan dung.

Giống như một giác mộng của núi.

Trái núi trong mộng.

Nàng nhìn nữ tử đó mà cũng cảm thấy lòng mình xao động.

Nữ tử đó họ Ngô.

Nàng sợ nam nhân của nàng sẽ không cầm lòng được.

Nghĩ tới điểm này, nàng không khỏi có chút lo lắng.

Trang Hoài Phi lập tức cảm nhận được.

Phảng phất như khi ở bên y, phản ứng của nàng rất dè dặt.

Cho dù là rất vui vẻ, nhưng vẫn có gì đó ẩn giấu bên trong.

Vì vậy y mới hỏi: “Sao vậy?”.

Luyến Luyến liền trả lời: “Không có gì”.

Vì Trang Hoài Phi đang trầm tư suy nghĩ vấn đề của mình, nên cũng không truy vấn gì thêm.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>